

[H. C. Hansen]

ske modstandere noget i skoene. Jeg er vred over det.

Formanden:

Jeg påtalte ikke udtrykket »spliterravende tosset«, da det var en selvkarakteristik. Ellers havde jeg nok været nødt til det.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det blev vel også helt uoverkommeligt, hvis man skulle påtale alle platheder fra fremskridtspartiets repræsentanters side, så det kan jeg da godt forstå.

Ingen i fremskridtspartiet ønsker at se vore kulturskatte destrueret, siger hr. H. C. Hansen. Men man sætter dem altså ikke så højt, at man vil bruge penge til dem. Kun hvis man kan få besparelser igennem. Man gør sig end ikke den ulejlighed at foreslå en anden fordeling af kulturpengene. Det kunne man jo have gjort i forbindelse med finanslovsforslaget. Man skal bruge 70 mill. kr. på det nu, men man må være klar over, at venter man bare nogle år, bliver det ikke 70 mill. kr., for så er de ting, der skal reddes, forsvundet.

Jeg må gentage, hvad jeg tidligere har sagt om fremskridtspartiets politik på dette som på flere andre områder. Det kan kun være udtryk for hykleri, hvis man står her og virkelig alvorligt mener, at man bør bevare vore kulturskatte, og så ikke vil give 5 øre til dem.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen (FP):

Hr. Bernhard Baunsgaard brugte udtrykket »hykleri«. Nu kan jeg ikke lide, at man bruger disse udtryk om hinanden her i folketinget, men hr. Bernhard Baunsgaard har haft et medansvar for museerne gennem mange, mange år og har haft en indflydelse på regeringsmagten, som fremskridtspartiet aldrig har haft. Hr. Bernhard Baunsgaard har vidst, at disse ting foregik med museerne, men har lukket øjnene for det, og nu kommer hr. Bernhard Baunsgaard så her og retter beskyldninger mod andre partier. Hr. Bernhard Baunsgaard er i allerhøjeste grad medansvarlig for, hvad der er sket på de danske museer, og hr. Bernhard Baunsgaard kan ikke fralægge sig ansvaret for det.

Chr. Christensen (KrF):

Ser man på den første del af den stillede forespørgsel, fremgår det klart, at fremskridtspartiet ikke mener, der bør ske en forøgelse af skatteborgernes tilskud til kulturelle formål, og årsagen er at finde i statens hastigt voksende gæld og underskud. Man kunne jo få den tanke, at forbeholdet kun gælder, når statens underskud og gæld vokser, altså en holdning dikteret af de økonomiske forhold og ikke en principielt negativ holdning til støtte til kulturelle formål. Efter de udtalelser, der er faldet fra hr. H. C. Hansens side i denne debat, er det måske for positiv en holdning at tillægge forespørgerne.

Hvis man ser på sidste del af forespørgslen, kan man se, at forespørgerne indkredser de områder, hvortil begrænsningen af skatteydermidler skal finde sted, til at omfatte de såkaldt kulturelle formål, som finder nåde hos de af staten udpegede nævn og udvalg m.v. Nu ved jeg ikke, om der under m.v. skjuler sig institutter og fonde som f. eks. filminstituttet og Kunstfonden. Men jeg vil gerne spørge forespørgerne, om deres uvilje til at anvende skatteydermidler til disse formål er principiel og generel, eller er uviljen kun bestemt af en for tiden negativ økonomisk udvikling?

Selv om jeg ikke kan lide den negative form, forespørgslen har fået, kan jeg forstå og til en vis grad også dele forespørgernes frygt for at have stillet skatteydermidler til rådighed for nævn, udvalg, institutter og fonde, uden at man fra folketingets side kan stille disse til ansvar for forvaltningen af de givne midler. Men det skyldes jo ganske enkelt, at folketinget gennem sine love om kunststøtte har skudt ansvaret fra sig og den ansvarlige minister og lagt det over til bestyrelserne for de nævnte udvalg, nævn, institutter og fonde.

Kristeligt folkeparti har gang på gang her i salen stærkt fremhævet nødvendigheden af, at ansvaret for de midler, der stilles til rådighed for kulturelle anliggender og aktiviteter, placeres hos den over for folketinget ansvarlige minister. Til forståelse herfor behøver jeg blot at nævne støtten til den aldrig producerede Jens Jørgen Thorsen-Jesusfilm, Solvogrens aktiviteter, Bent Hallers bøger, og for at være helt aktuel kan jeg også nævne visse opsøgende børneteatre, der uden forældrenes